

INLIA werkt

Voorwoord

Het is ons een genoegen u het boekje 'INLIA werkt' aan te bieden.

Dat er bij INLIA wordt gewerkt, wist u natuurlijk al. Al jarenlang (alweer bijna 30 jaar) wordt er met grote inzet door directie, medewerkers en vrijwilligers hard gewerkt ten behoeve van 'de vreemdelingen in onze poorten'. Zij willen de ervaringen die ze daarbij opdoen graag met u delen. U bent immers onze opdrachtgever en

onze steun. Daarom ontvangt u regelmatig verhalen die u kunt publiceren in de kerkbladen, doen we halfjaarlijks alle regio's aan en hebben we een website ontwikkeld waar u ons werk kunt volgen en veel relevante informatie kunt vinden. Daaruit blijkt wel dat INLIA werkt.

INLIA werkt ook voor u. Dat is immers ook deel van onze opdracht. De landelijke Inspiratie- en Expertisedag die wij 8 april in Amersfoort hebben gehouden was bedoeld om u verder te kunnen ondersteunen en gelijktijdig de onderlinge band te versterken. Wij hebben deze dag zelf als zeer waardevol en bemoedigend ervaren en hebben van de deelnemers eveneens zeer positieve reacties mogen ontvangen. De titel dekte de lading: het was een mooie balans tussen inspiratie en kennisuitwisseling. Deze dag droeg zeker bij aan uw wens om praktische informatie te ontvangen, ideeën met elkaar te delen en elkaar te bemoedigen. We zullen er een vervolg aan geven.

Als bestuur willen we deze gelegenheid graag aangrijpen om een nieuw bestuurslid aan u voor te stellen. Wij zijn zeer verheugd dat Evert Jan Hazeleger (Consulent Mobiliteit PKN) positief heeft gereageerd op ons verzoek het bestuur van INLIA te versterken. Velen van u zullen Evert Jan in de afgelopen jaren hebben gekend in de functie van Programmamanager Kerk in Actie, een functie van waaruit hij het werk van INLIA van dichtbij heeft gevolgd en ondersteund. Wij zijn dan ook bijzonder blij met zijn komst.

Wij hopen dat het boekje 'INLIA werkt' weergeeft welke opgave er voor ons ligt maar vooral ook wat u en wij – zelfstandig en samen - de afgelopen periode weer aan werk hebben verzet. INLIA werkt!

Jan Eggink,
voorzitter bestuur

John W R van Tilborg
Directeur INLIA

Hoe donker het ook is....

Iemand vroeg mij laatst: *Waarom vangen jullie al die mensen op zonder echt te weten wie ze zijn, wat voor achtergrond ze hebben, zonder te weten welke risico's dat met zich meebrengt?*

Ik vertelde *dat wij dat best wel weten hoor*: het zijn mensen, ja: mensen. Gewoon mensen maar dan van ver. Reizigers die veel, en soms alles, hebben opgegeven; soms ook zichzelf zijn kwijtgeraakt. Soms hele onschuldige mensen en soms komen ze rechtstreeks uit de gevangenis aan onze deur. Soms hele lieve beminnelijke mensen en soms helemaal geen makkelijke mensen. Wel allemaal met een geschiedenis. Maar vooral mensen die ondersteuning nodig hebben.

Sommigen zijn ziek, ernstig ziek zelfs: nierziekten, leverziekten, hartfalen, diabetes, psychoses, schizofrenie en zo kan ik nog wel even doorgaan. Anderen hebben geen geloof meer in een toekomst; ze zien geen perspectief meer in hun leven of geen weg meer om het leven weer op te pakken en zijn bij de pakken gaan neerzitten, verwijten dit zichzelf of anderen.

Het is soms ook vreselijk moeilijk. Ook voor ons team dat de mensen opvangt en begeleidt. Dat raakt mij ook als ik naar onze medewerkers kijk als ze weer eens diep zuchten. Maar ik zie dezelfde collega's meestal enthousiast, energiek, vol overtuiging en professioneel werken om die beminnelijke en minder beminnelijke mensen, onze gasten, weer op weg te helpen. Hen verder te helpen, omdat stilstaan hen nergens brengt. We willen dat deze mensen weer een toekomst in de

hand kunnen nemen door hervestiging – in het eigen land of een derde land – of hier toegelaten worden. In alle gevallen weg van het uitzichtloze, bedreigende bestaan op straat; ongezond voor henzelf en ongezond voor de samenleving.

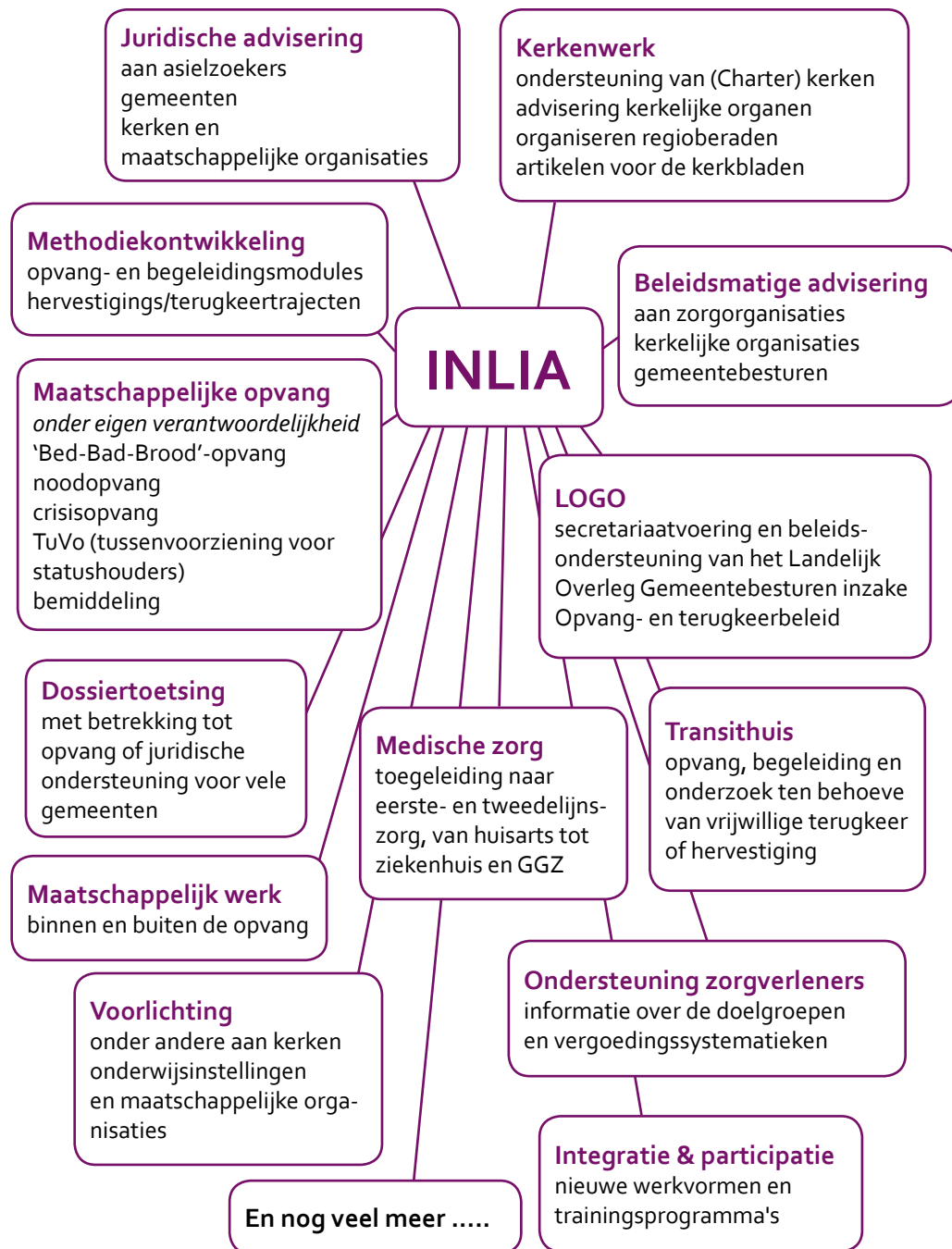
Veel – en echt niet alleen extreem populistische – politici roepen vooral wat ze denken dat het publiek misschien graag zou horen: *ze moeten het land uit en dus moet je ze niet opvangen, je geeft ze valse hoop, enz.* Maar het zijn dezelfde politici die deze mensen op straat laten zetten. Op straat zonder geld, zonder eten, zonder onderdak, zonder zorg en zonder begeleiding; de beminnelijke en de minder beminnelijke. Ze gedragen zich alsof ze geen idee te hebben wat ze niet alleen deze mensen, maar de hele samenleving aandoen met deze non-oplossing. Om mensen te laten overleven van wat de straat te bieden heeft

En wat nu dan, nu deze mensen eenmaal met niets in handen op straat staan ?

Hoe kan ik ze dan anders zien – mijn burens, mijn collega's, jou en jouw geliefden, de beminnelijke en de minder beminnelijke mensen – dan geboren uit een moeder, schepsels van dezelfde Heer. En van politici die eenvoudig willen scoren over de rug van anderen word ik moedeloos.

Maar dan weet ik: ieder jaar wordt het toch weer Pasen en dan weten we dat hoe donker het ook is, het licht de duisternis verdrijft.

John W R van Tilborg

120 mensen – vele handen dragen het werk bij INLIA

35 beroepskrachten

generalisten en specialisten, woonbegeleiders, juristen, maatschappelijk werkers, perspectief medewerkers, administratief medewerkers, sociaal pedagogisch medewerkers, sociaal juridisch medewerkers, enzovoorts. Fulltimers en parttimers. Totaal ruim 27 fte.

11 stagiaires

gemotiveerd, betrokken en dienstbaar vanuit een veelheid van maatschappelijke en/of juridische opleidingen om professional te worden.

bijna 100 vrijwilligers

van taalles tot naailes, van schilderen tot gesprekken over taboes, en van buddy tot stagebegeleider van onze gasten. Zij dragen de mensen mee op de verdere stappen in hun toekomst.

4 externe specialisten

met grote betrokkenheid zorgen zij voor extra ondersteuning voor onze Financiën, Projecten, ICT, en Communicatie.

Maatschappelijk werker van INLIA in gesprek met een cliënt

Het lijkt me enger dat een gevaarlijk iemand op straat leeft

Het is de ochtend na mijn mei-vakantie. Ik hoef nog niet aan het werk, dat is vanmiddag pas, maar kijk alvast even op mijn mail. Wat ik lees, beëindigt mijn vakantie acuut. De dag tevoren is een man afgeleverd bij de opvang, die volgens het Centraal Orgaan Opvang Asielzoekers (COA) agressief en zeer gevaarlijk is. Vanwege dat gevaar betaalt het COA voor extra beveiliging. Ik verruil ochtendjas voor geschikte werkkleding en vertrek naar de opvang in het voormalige Formule 1.

Van mijn collega's hoor ik het verhaal van het COA: de man heeft een verbod voor alle COA-centra. Hij kan zelfs niet naar de opvang voor risico-gevallen, omdat hij daar eerder brand heeft gesticht. Hij heeft in het verleden iemand neergestoken, heeft daar anderhalf jaar voor in de gevangenis gezeten, en zou nu hebben gedreigd kinderen de keel door te snijden. Hij is door een speciale politie-eenheid van 8 agenten ontruimd. En dus naar ons gebracht.

Gelukkig is de nacht zonder incident verlopen. Ik neem maar eens contact op met het COA. Hoort de man niet gewoon in hun locatie in Ter Apel? 'Nee, u kunt hem beslist niet hier brengen. Dat is extreem gevaarlijk, ook voor uw medewerkers', luidt de reactie. Ik wil de papieren zien; heeft de man inderdaad een verbod voor alle COA-voorzieningen? En is hij – zoals wordt beweerd – daadwerkelijk uitgeprocedeerd? Ik krijg de belofte dat alle stukken worden toegestuurd.

Tot mijn verbazing hoor ik even later dat de man zich de volgende dag wel moet melden in Ter Apel. Daar zal hem worden verteld dat zijn asielaanvraag is afgewezen, horen we. Er gaan twee collega's met hem mee. Bij de poort vertelt een IND'er – geflankeerd door 4 agenten en 2 beveiligers – het slechte nieuws. De man gaat rustig mee terug. Hij kan blijven, zolang hij zich goed gedraagt.

Iemand vraagt me die week of ik het niet eng vind zo iemand in de opvang te hebben. Ik antwoord dat ieder mens recht heeft op opvang. En dat het me veel enger lijkt dat een gevaarlijk iemand op straat leeft. De documenten van het COA waaruit alles zou blijken? Die moet ik nog steeds krijgen. De man is ondertussen een prima gast, die gezellig kletst met medebewoners en veel in zijn moestuintje werkt.

Opvang – in eigen beheer INLIA

Circa 100.000 overnachtingen in 2016
in eigen beheer en verantwoording door INLIA verzorgd.

Op circa 150.000 overnachtingen
staat het gemiddelde op 1 april voor 2017.

Op 10 locaties
waarvan 'Bed-Bad-Brood'-opvang in een voormalig Formule 1 Hotel en op de voormalige Zonnebloemboot *Amanpuri*. Daarnaast bieden medewerkers van INLIA opvang in 8 woningen en appartementen.

De 'Bed-Bad-Brood'-boot *Amanpuri*, waar 112 gasten verblijven. De *Amanpuri* kreeg bij haar ingebruikname als opvang voor asielzoekers in januari 2017 wereldwijd aandacht. Het werd door persbureau Reuters internationaal verspreid en leidde onder andere tot een live televisieuitzending van de Italiaanse RAI. *Amanpuri* betekent in het Sanskriet *Plaats van Vrede*, in het Maleis *Veilige Burcht*.

Maatschappelijke opvang en begeleiding

44 verschillende nationaliteiten

verblijven in de Maatschappelijke Opvang.
Top 10: Somalië, Guinee, Afghanistan, Iran, Armenië, Irak, Sierra Leone, Soedan, Eritrea.

176 extra bedden voor de 'Bed-Bad-Brood'-opvang worden gerealiseerd op het terrein waar we nu al 115 mensen opvangen in het voormalige Formule 1 Hotel.

Wekelijks krijgen de gasten in de bbb+ hun leefgeld uitbetaald

Meer dan 100 patiënten in onze Maatschappelijke Opvang

We herbergen en begeleiden meer dan 100 medische patiënten onder wie 58 psychiatrische patiënten en nog eens 26 verslaafden. Ook 28 60-plussers. De oudste persoon is nu 78 jaar. Het afgelopen half jaar zijn twee hoogbejaarde cliënten overleden.

Alweer 39 ambassade bezoeken

hebben we georganiseerd en begeleid waarbij inmiddels al 20 mensen een identiteitsdocument hebben verkregen. Aan enkelen is een document geweigerd, anderen moeten nog aanvullende info aanleveren, maar in meer dan 50% is een document verkregen. Voor ons zijn er twee wegen die we met onze gasten kunnen bewandelen na het wegwerken van eventuele belemmeringen om de toekomst weer ter hand te (kunnen) nemen: een verblijfsvergunning of hervestiging in het land van herkomst of een derde land.

Bericht uit de 'Bed-Bad-Brood'-opvang

We mogen hem altijd bellen, onze 'luitenant'

We maken ze niet iedere dag mee, maar gelukkig wel vaak genoeg: succesverhalen. Verhalen met een happy end. Van mensen die bij ons tot rust komen, opknappen en nieuw toekomstperspectief weten te veroveren. Want dat is het vaak echt: veroveren. Daarvoor moeten ze flink hun best doen en hebben ze meestal al onze hulp nodig. Neem het verhaal van onze 'luitenant'; Aayan uit Somalië.

Aayan kwam in april 2015 bij ons, vanuit Ter Apel waar zijn herhaalde asiel-aanvraag was afgewezen. Hij was al 6 jaar in Nederland. Het gekke is dat z'n familieleden – moeder, broer en zussen – in Noorwegen wél verblijfsvergunningen hadden gekregen. Ze zijn namelijk Reer Hamar, een stam die in Somalië onderdrukt en vervolgd wordt. De Nederlandse IND wist dat, trok de familieband niet in twijfel, maar vond het toch niet relevant. Aayan moest weg, als het aan de IND lag.

Zo kwam hij bij ons in de 'Bed-Bad-Brood'-opvang. Een voorkomende man die goed Nederlands sprak en zichzelf graag nuttig wilde maken. Dat deed hij al gauw. Samen met 'mama', zoals iedereen haar noemde: Farah, de Somalische vrouw die aan haar knie was geopereerd (u kent haar misschien nog uit het verhaal 'Injectiespuiten en een tang mee').

Als ik iets moest bespreken of regelen met de Somalische gemeenschap – bijvoorbeeld een bezoek aan de ambassade – schakelde ik hen in. De 'luitenant' en mama zorgden dat iedereen bijeen kwam. Ambassadebezoek is de manier om identiteitsverklaringen te verkrijgen; enorm belangrijk voor het perspectief van mensen. Aayan vertaalde mijn verhaal voor de mensen, maar gaf ook aan welke vragen en zorgen de gemeenschap had. Een spilfunctie. Was er 'gedoe' met iemand, dan bemiddelde hij zonder partij te kiezen. Een diplomatiek talent.

Gelukkig voor hem heeft zo'n ambassadebezoek ertoe geleid dat hij officiële nationaliteits-documenten kreeg en alsnog een verblijfsvergunning! Hij woont nu aan de andere kant van het land, maar komt nog steeds weleens helpen. We mogen hem altijd bellen. De luitenant van mama, dienstig aan allen.

Vangen we iedereen op of trekken we een grens?

Soms melden zich bij onze 'Bed-Bad-Brood'-voorziening in Groningen mensen waarvan we weten dat ze een strafblad hebben. Soms voor relatief kleine vergrijpen, maar ook voor zware misdrijven. Strafbare feiten, gepleegd in Nederland of in het land van herkomst. Dan rijst de vraag: vangen we iedereen op of trekken we een grens?

Vaak weten we niet waarom iemand over de schreef is gegaan en soms komen we daar ook nooit achter. Het kan zijn dat we te maken hebben met kindsoldaten, die vreselijke dingen moesten doen om hun loyaliteit aan het 'leger' te bewijzen. Of mensen die verslaafd zijn, psychisch instabiel, door hun verleden emotioneel gehard.

We laten we ons leiden door een passende Bijbeltekst; Mattheüs 25, vers 35-40: *Want Ik had honger en gij hebt Mij te eten gegeven. Ik had dorst en gij hebt Mij te drinken gegeven. Ik was vreemdeling en gij hebt Mij opgenomen. Ik was naakt en gij hebt Mij gekleed, Ik was ziek en gij hebt Mij bezocht, Ik was in de gevangenis en gij hebt Mij bezocht. Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden en zeggen: Heer, wanneer hebben wij U hongerig gezien en U te eten gegeven, of dorstig en U te drinken gegeven? En wanneer zagen wij U als vreemdeling en hebben U opgenomen, of naakt en hebben U gekleed? En wanneer zagen we U ziek of in de gevangenis en zijn U komen bezoeken? De Koning zal hun ten antwoord geven: Voorwaar, Ik zeg u: al wat gij gedaan hebt voor een van de geringsten van mijn broeders, hebt gij voor Mij gedaan.*

Een gevangene werd bezocht; nergens staat dat dit gebeurde omdat hij onschuldig was. Een zieke kreeg verzorging, anderen eten, drinken en kleding. Basisvoorzieningen die we in onze 'Bed-Bad-Brood'-opvang geven aan iedereen. Aan gezonde mensen, zieke mensen, verslaafde mensen, mensen met stress en ook aan mensen met een strafblad.

Gasten van INLIA moeten veilig zijn, dat is onze eerste prioriteit. Iedereen die bij onze 'Bed-Bad-Brood'-voorziening wordt opgevangen draagt daarin zijn of haar verantwoordelijkheid. Tast iemand die veiligheid aan dan zijn hier consequenties aan verbonden. Vaak gaat het om een officiële waarschuwing, in de ergste gevallen leggen we een terreinverbod op. Maar ook in die gevallen laten we mensen niet los. Dan (nog) wordt voor hem of haar een plaats geregeld in de reguliere nachtopvang voor dak- en thuislozen. Samen met de resocialisatie maatschap-

pelijk werker van INLIA wordt bekeken wat iemand moet en kan doen om op een verantwoorde wijze terug te keren naar de 'Bed-Bad-Brood'-voorziening.

Als een vreemdeling voor een gepleegd delict een boete of gevangenisstraf krijgt opgelegd, heeft dit consequenties voor zijn of haar verblijfsvergunning. In veel gevallen zal die niet worden verleend of zelfs worden ingetrokken.

Onze ervaring is dat mensen die zich na een gevangenisstraf melden bij de 'Bed-Bad-Brood'-voorziening vaak niet (kunnen) worden uitgezet. Voor de veiligheid van de samenleving willen we niet dat deze mensen op straat komen te staan, vooral omdat de kans op terugval dan groter is.

Dus wat is het antwoord op de vraag: vangen we iedereen op of trekken we een grens? INLIA helpt iedereen! Vanuit de bijbelse inspiratie, om de samenleving te beschermen en omdat iedereen een tweede kans verdient. Kans op een nieuwe start en om dat te kunnen realiseren moet je erg aan jezelf werken. Er aan werken kun je alleen als je 's avonds een plek hebt om je hoofd neer te leggen, als je een plek hebt waar je mag eten en een plek waar je hulp kunt krijgen als je het niet zelfstandig redt om je leven weer op de rails te krijgen. Jezus zei niet dat je alleen de onschuldigen in de gevangenis moet bezoeken.

Inspiratie- en Expertisedag 8 april 2017; een fotoverslag

Elkaar ontmoeten & bemoedigen, kennis uitwisselen en ervaringen delen: daar draaide het om op 8 april. Deelnemers kwamen verspreid uit het hele land; van Winsum tot West-Souburg en van Zevenaar tot Zaandam.

Het was een 'gevolde' dag, met ontmoetingen, lezingen, optredens en diverse workshops waaruit deelnemers konden kiezen. In de 'wandelingen' was ter inspiratie de tentoonstelling (8 grote panelen) opnieuw opgesteld die ter gelegenheid van het 20-jarig bestaan van INLIA in 2008 was gemaakt.

Lezingen en workshops werden goed bezocht en gewaardeerd.

Kysia Hekster – verslaggever Koninklijk Huis en voorheen correspondent in Moskou – vertelde over haar werk bij de NOS. Ze besteedde daarbij bijzondere aandacht aan de berichtgeving over vluchtelingen.

De Siciliaanse pianist Giacomo Caruso verzorgde in Amersfoort muzikale intermezzi. Caruso verleende ook zijn medewerking aan de uitreiking van De Levende Steen aan dr. Pietro Bartólo van Lampedusa op 8 oktober 2016 in de Martinikerk in Groningen.

Schrijfster/actrice Rosita Steenbeek vertelde over haar ontmoetingen op Lampedusa, met onder meer dr. Bartólo. Ze ging naar het eiland om een essay te schrijven voor de maand van de spiritualiteit. Dit boekje – 'Heb uw vijanden lief' – werd een groot succes.

De workshop Principiële Kwesties werd gegeven door INLIA-directeur John van Tilborg. Hij sprak over de grenzen aan de hulpverlening en daagde de deelnemers uit in te gaan op in- en uitsluiting. Wat te doen met vluchtelingen met een 1F-status of een strafblad? Van Tilborg eindigde met TIPS: Theorie door Inspiratie en Praktijk door Socialisatie. INLIA werkt voor de samenleving: humanitair voor betrokkenen, maatschappelijk voor ons allen.

Geesje Werkman van Kerk in Actie spoorde ons aan om niet op te geven want 'goede dingen duren lang' en vooral: 'God laat niet los, wat Zijn hand begon'. Gasten van de 'Bed-Bad-Brood'-opvang in Groningen boden haar twee tekeningen aan, als dank voor haar inzet. De tekeningen zijn van de hand van Folurunsho Adebisi, ook gast van de bbb+.

Deelnemers gaven aan het eind van de dag nog tips voor het jubileum volgend jaar: het 30 jarig bestaan van INLIA en het Charter van Groningen. Niet iets om te vieren, wel iets om met aandacht bij stil te staan. We zullen een werkgroep samenstellen om te helpen dit evenement volgend jaar vorm te geven.

Wie zal dat betalen?

INLIA adviseert diaconieën bij verzoeken van asielzoekers om vergoeding van kosten:

Leges

De overheid brengt kosten in rekening voor het verstrekken van documenten zoals paspoorten en rijbewijzen; de zogeheten leges. In een asielprocedure worden geen leges in rekening gebracht, maar: bij het aanvragen van 'gewone' verblijfsvergunningen wel.

Een afgewezen asielzoeker die een verblijfsvergunning wil aanvragen op medische gronden, op basis van het 'buiten schuld'-criterium, schrijnendheid, privé- of familieleven, moet dus leges betalen. De overheid verleent bijna nooit vrijstelling daarvan en het COA vergoedt deze kosten niet.

Het kan dus zijn dat zo iemand een beroep doet op uw diaconie. Het zijn vaak forse bedragen. Daarom raden wij aan de advocaat te vragen naar de redenen van de aanvraag en de kans van slagen ervan. Het zou immers jammer zijn het diaconale geld te besteden aan een kansloze aanvraag. U kunt ons altijd vragen hoe wij de zaak beoordelen.

Griffiekosten

Griffiekosten zijn kosten die aan de rechtbank betaald moeten worden bij het indienen van een beroep of een verzoek om een voorlopige voorziening. De rechtbank kan vrijstelling verlenen als iemand geen inkomen of vermogen heeft. Belangrijk is dat de advocaat daar meteen om vraagt bij het indienen van het beroep of het verzoek om de voorlopige voorziening.

Advocaatkosten

Wie weinig of geen inkomen heeft kan een advocaat 'toegevoegd krijgen' van de Raad voor de Rechtsbijstand; dit betekent dat de Raad een groot deel van de advocaatkosten betaalt. De Raad brengt normaal wel een eigen bijdrage in rekening bij procedures voor een reguliere verblijfsvergunning. Die eigen bijdrage kan op nihil gesteld worden. Als een asielzoeker niet meer in een azc zit, moet hij hiervoor een verklaring overleggen over het ontbreken van inkomen. U kunt als kerk die verklaring afgeven (u beschrijft daarin de situatie van de betrokkene en uw bemoeienis). De advocaat hoeft die niet direct bij het begin van de procedure te regelen, dat kan ook later nog.

Reiskosten

Asielzoekers zonder Rijksopvang moeten soms reiskosten maken in verband met medische / psychische behandeling, advocatenbezoek of rechtbankzittingen. De reiskosten worden niet vergoed. Bij INLIA maken we daarom vaak gebruik van goedkope treinkaartjes (bijvoorbeeld bij Kruidvat, AH of Hema). Bij advocatenbezoek overleggen we met de advocaat of het ook telefonisch kan.

Medische kosten

Voor asielzoekers zonder Rijksopvang is er een vangnetregeling voor medisch noodzakelijke kosten. Deze regeling wordt uitgevoerd door het Centraal Administratiekantoor (CAK). Helaas zijn de meeste zorgverleners niet goed op de hoogte van het bestaan van deze regeling. Wat behelst die:

- Huisarts en overige zorgverleners kunnen de kosten van medisch noodzakelijke zorg aan onverzekerbare vreemdelingen declareren bij het CAK.
- Als de huisarts de asielzoeker moet doorverwijzen, kan dit naar ziekenhuizen of GGZ-instellingen die speciaal hiervoor gecontracteerd zijn door het CAK.
- Voor medicatie kan de asielzoeker eveneens terecht bij speciaal gecontracteerde apotheken. Maar: hij of zij moet wel € 5,00 euro betalen per receptregel. Sommige gemeenten vergoeden deze eigen bijdrage.

Meer informatie over de regeling voor zorg aan onverzekerbare vreemdelingen kunt u vinden via:

<https://www.hetcak.nl/zakelijk/regelingen/onverzekerbare-vreemdelingen/vragen>

Tandartskosten worden niet vergoed voor meerderjarige asielzoekers zonder Rijksopvang. In sommige gemeenten zijn er afspraken met tandartsen die zo nu en dan vrijwillig en kosteloos tandheelkundige zorg geven. In onder andere Den Haag en Groningen zijn deze afspraken mede met ondersteuning van de Nederlandse vereniging voor tandartsen (KNMT) tot stand gekomen. Verder bieden de universitaire tandartsopleidingen soms hulp tegen gereduceerd tarief (soms zelfs gratis).

Kosten medische verklaring

Soms vragen artsen een vergoeding voor het opstellen van een medische verklaring of een afschrift van het dossier. De arts kan de kosten in rekening brengen bij de IND als 1) de medische stukken opgevraagd zijn in het kader van een procedure bij de IND of 2) als de arts vragen heeft beantwoord aan de hand van het formulier van de IND. Benadert de advocaat de arts met eigen vragen, dan kan de arts de kosten bij hem in rekening brengen (en dus bij de vreemdeling).

Workshop van advocaat Berber Swart op de Inspiratie- en Expertisedag 8 april 2017

WIJ KUNNEN NU NOOIT MEER ZEGGEN DAT WE GEEN FAMILIE HEBBEN

Sinterklaas bestaat! Althans voor Darlington en Prosper Isaacs uit Assen wel. Op 5 december 2016 kregen de broers, die al 15 jaar in Nederland zijn, eindelijk een verblijfsvergunning. Officieel 'wegens schrijnende omstandigheden', officieus omdat een actiecomité van raadsleden, Assenaren en de stadspredikant het verhaal van de broers keer op keer onder aandacht van de media wist te brengen.

Darlington en Prosper vluchtten in 2001 voor de burgeroorlog in Sierra Leone. Ze kwamen in Nederland toen ze 11 en 14 jaar oud waren. Ze spreken vloeiend Nederlands met een prachtig Noordelijk accent. Ze gingen naar de Rijksuniversiteit Groningen en de Hanzehogeschool en zijn afgestudeerd als civiel-technisch ingenieur en communicatiewetenschapper, maar konden tot vier maand geleden geen bestaan opbouwen.

Voor het generaal pardon in 2007 waren ze net te laat in Nederland aangekomen en voor het kinderpardon waren ze in 2013 te oud. En dus dreigden de broers buiten alle regelingen te vallen. Darlington en Prosper knokten door. Een strijd die in hun woonplaats Assen niet onopgemerkt bleef. Tientallen inwoners, raadsleden van de gemeente Assen en onder meer stadspredikant ds Bert Altena, haalden 13.000 steunbetuigingen op van mensen die vonden dat de broers in Nederland moesten blijven. INLIA steunde de broers daarbij met juridische en financiële hulp.

Het actiecomité, waarvan INLIA ook deel uitmaakte, voerde de druk op Tweede Kamerleden en staatssecretaris Dijkhoff verder op met een videoboodschap waarin bekende Nederlanders als rapper Lange Frans en presentator Jochem van Gelder de situatie, waarin Prosper en Darlington al zo lang verkeerden, onmenselijk noemden. En iedere week als de broers bij de IND verplicht hun stempel moesten halen gingen er mensen van het actiecomité mee. 'Mooie' beelden en uitspraken voor media, die het vuurtje verder opstookten.

Terwijl achter de schermen de juridische strijd om de broers Isaacs in Nederland te houden ongemerkt doorging. En met succes. Op de verjaardag van Sinterklaas gebruikte staatssecretaris Klaas Dijkhoff zijn discretionaire bevoegdheid om de broers een verblijfsvergunning te geven. Het mooiste cadeau waarvan Darlington en Prosper konden dromen kregen ze op Sinterklaasavond. 'Dat was de mooiste avond van mijn leven', zegt Prosper. 'Bedankt voor alle mensen die ons geholpen hebben. Wij kunnen nu niet meer zeggen dat we geen familie hebben', vult Darlington aan.

Prosper en Darlington kunnen nu eindelijk hun leven oppakken. Sterker nog: ze hebben allebei al een baan en kunnen eindelijk hun dromen verwezenlijken.

Murat was er slecht aan toe en woog nog maar 47 kilo

'Maar het is toch een Syriër? Die mogen toch blijven? Iedereen weet toch dat het daar oorlog is?' Onze communicatie adviseur kijkt me niet-begrijpend aan. Ik vertel haar net over Murat, een Syrische man die we hebben opgevangen nadat het COA hem uit het asielzoekerscentrum zette.

Het COA doet dat als een eerste asielaanvraag is afgewezen. Mensen hebben volgens het Rijk dan geen recht meer op opvang. Ik snap haar vraag. Hoe kan de asielaanvraag van een Syriër worden afgewezen? Het is een ingewikkeld verhaal en ik kom er zo op terug. Maar het ging mij eigenlijk niet om de juridische achtergrond. Het ging mij om het menselijke aspect. Murat was er lichamelijk en geestelijk erg slecht aan toe. Hij was ondervoed en woog nog maar 47 kilo.

Toch ging het COA hem op straat zetten. Op aandringen van Murats advocaat laat het COA een medische rapportage opmaken. De verpleegkundige schrijft in het rapport dat Murat zichtbaar ondervoed is. Hij heeft geen eetlust, vindt dat de wereld zonder hem kan en heeft zichzelf eerder al verwond. Zowel lichamelijk als geestelijk staat het er ernstig voor. De medische rapporteur acht de kans op zelfmoord reëel. Het rapport concludeert dat het medisch onverantwoord is om de man op straat te zetten.

En hoewel het COA opvang heeft voor asielzoekers in psychische nood, wordt hij uiteindelijk in een taxi gezet. Naar ons, de 'Bed-Bad-Brood'-opvang in Groningen.

Het ingewikkelde juridische verhaal zit zo: Murat heeft eerder asiel aangevraagd in Zwitserland. Daarmee zou er een zogeheten Dublinclaim liggen: in het Dublin-akkoord is afgesproken dat mensen die eenmaal in één land asiel hebben gevraagd, daarvoor niet in een tweede land terecht kunnen. Dus zegt Nederland tegen Murat: u kunt hier geen asiel vragen. Maar dat blijkt niet te kloppen. Want toen hij in Zwitserland asiel vroeg, deed Zwitserland nog niet mee in het Dublin-akkoord. De Dublinclaim vervalt dus.

Murat heeft gewoon recht op opvang. Hij kan weer terug naar het COA. En dat is inmiddels ook gebeurd. Gelukkig heeft hij in de tussentijd bij ons lichamelijk en geestelijk een beetje bij kunnen komen. Hij is niet meer suïcidaal. We hopen dat hij in het AZC verder aansterkt. Maar dat zo'n beschadigd mens daarvoor weer eerst uit het AZC gezet moest worden.....

Zonder behandeling gaat ze de dood tegemoet – maar niet binnen de gestelde termijn

Ze lijkt al bejaard. Een lief oud vrouwtje. Lief is ze, altijd dankbaar en vrolijk bovendien. Maar oud is ze niet: Anna, uit Armenië, is pas 48 jaar. Ze lijkt zoveel ouder omdat ze zwaar ziek is. Door een chronische ontsteking heeft Anna levercirrose gekregen. Haar levercellen worden omgezet in littekenweefsel, waardoor de lever steeds minder kan functioneren. Dat proces is onomkeerbaar.

Anna gaat dood zonder levertransplantatie. Dat staat vast. De Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) bestrijdt het ook niet. In Armenië kan ze geen transplantatie krijgen. Ook dat staat vast en wordt niet bestreden door de IND. 'Kat in het bakkie' zou je denken: deze vrouw wordt niet teruggestuurd. Ze krijgt natuurlijk een verblijfsvergunning op medische gronden. Ze staat al op de wachtlijst voor een transplantatie. Haar leven zal worden gered. Toch? Daar hoeft toch niemand over na te denken?

Fout. Anna wordt wel teruggestuurd, als het aan de IND ligt. Het is namelijk niet bewezen dat Anna zonder behandeling binnen drie maanden doodgaat. En dat is nu eenmaal de termijn die de IND hanteert. Niet binnen drie maanden dood? Dan geen medische noodzaak.

Ik sta tegenover haar. Ik heb vaker over dit soort IND-besluiten gehoord en gelezen. Maar ik heb nog nooit oog in oog gestaan met iemand die het betrof. Iemand die feitelijk per ambtelijke brief haar doodvonnis heeft gekregen. Een lief oud vrouwtje. Ze kan nog geen tien meter lopen, zo ziek is ze. Ze glimlacht naar me. Wie schrijft zo'n besluit op? Wie tikt die woorden, die zinnen? Hoe doe je dat? Ik weet het antwoord niet. Ik weet alleen dat wij ons best zullen doen haar te helpen het doodvonnis te keren. Ik glimlach terug en hoop dat het lukt.

Anna heeft uitstel van vertrek gekregen en wordt nu weer opgevangen door het COA. We wachten in spanning af.

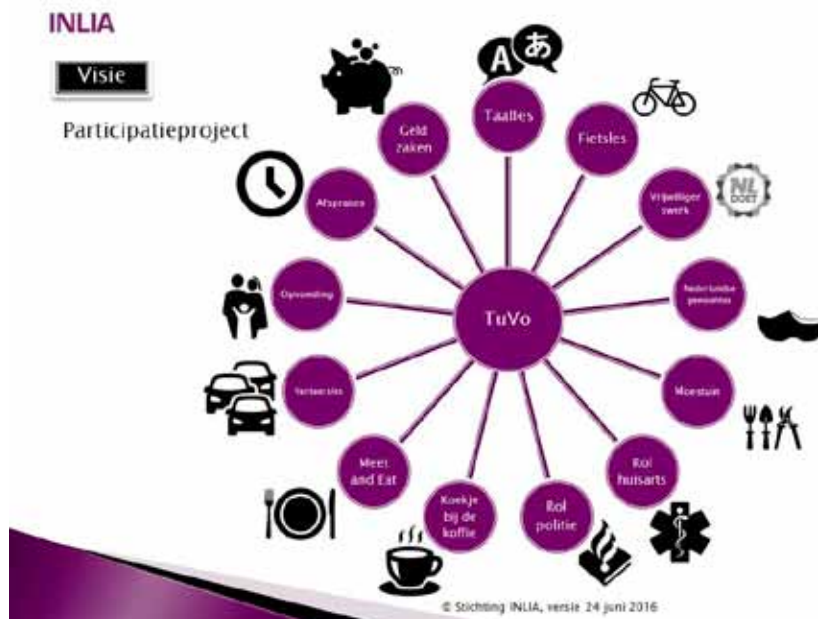
De TussenVoorziening (TuVo)

INLIA opende vorig jaar juli een nieuwe vorm van opvang, met een integratietraject, voor statushouders (vluchtelingen die een verblijfsvergunning hebben gekregen). INLIA werkt hiervoor samen met het COA, de gemeenten Aa en Hunze, Borger-Odoorn, Emmen, Midden-Drenthe, Noordenveld, Tynaarlo en diverse andere partijen.

Wat is het doel?

Maatschappelijke participatie, inburgering en integratie van vluchtelingen die een verblijfsvergunning hebben gekregen:

- om mensen die hier mogen blijven te leren hoe het in Nederland reilt en zeilt,
- om deze toekomstige burens alvast mee te laten doen in hun nieuwe gemeente of regio en om hen waar mogelijk aan stage, werk of scholing te helpen,
- om de doorstroom te bevorderen in de asielzoekerscentra waar nog steeds zo'n 9000 mensen met een verblijfsvergunning al maanden wachten op uitstroom naar een woning.

Wat doet INLIA?

- Het verzorgen van de opvang gecombineerd met een traject van maatschappelijke participatie door het aanbieden van programma's over onderwerpen als geldzaken, verkeersregels, Nederlandse gewoonten etc. Het team van INLIA wordt hierbij ondersteund door ruim 80 vrijwilligers uit de lokale omgeving.
- Het bevorderen van een nadere kennismaking met de eigen gemeente en woonomgeving. Dit organiseert INLIA samen met (kerkelijke) vrijwilligers die 'hun' statushouders meenemen voor een excursiedag waarbij alle highlights van die betreffende gemeente de revue passeren.
- INLIA werkt samen met organisaties als het Alfa-College (inburgeringslessen), Veilig Verkeer Nederland afd. Drenthe (verkeerslessen, fietspraktijklessen), de GGD (voorlichtingsprogramma over gezondheidszorg en sexualiteit). Via de databank van de organisatie 'Werken zonder grenzen' kunnen statushouders gekoppeld worden aan werkgevers.

Waarom is de TussenVoorziening belangrijk?

Statushouders

- kunnen eerder starten met intensieve inburgering en participatie,
- kunnen in relatieve luwte leren omgaan met het leven in Nederland, de regels, de normen en waarden en de eisen die dit aan hen stelt,
- maken kennis met hun toekomstige woonomgeving en leren in de TussenVoorziening andere statushouders kennen die ook in hun gemeente of regio komen wonen,
- maken in sommige gevallen kans op een traject naar stage, (vrijwilligers)werk of een baan.

Gemeenten en hun inwoners

- krijgen beter toegeruste nieuwe inwoners die al een beetje Nederlands spreken, die bezig zijn met inburgeringslessen of een opleiding volgen,
- krijgen burens/buurtgenoten die hun woonomgeving kennen en daar ook Nederlandse contacten of een klein netwerk hebben.

Interessante feiten en weetjes over de TussenVoorziening

- In het pand van de TussenVoorziening kunnen maximaal **96** statushouders gelijktijdig opgevangen worden.
- Momenteel (stand van 27 maart) verblijven **85** mensen in de TussenVoorziening.
- Sinds de opening van de TussenVoorziening op 1 juli 2016 hebben **137** statushouders deelgenomen aan het project TussenVoorziening.
- **55** statushouders zijn inmiddels uitgestroomd naar een woning
- Het architecten-echtpaar Kalfsbeek doneerde de aan hen gegeven Culturele Prijs van Drenthe ter waarde van € 10.000 aan de TussenVoorziening ten behoeve van de aanschaf van **97** fietsen voor de gasten. Hoe beter te integreren dan al fietsend door het Drentse landschap, kennismaken met hunebedden, schaapherders en de Drentse Aa.....

Jonge statushouders in de TussenVoorziening Eelde nemen fietsen in gebruik

Juridisch dossier

WAAR BETROKKENHEID EN NAASTENLIEFDE GOED VOOR ZIJN

Ze zijn maximaal gemengd door het asielsysteem maar met hulp van de kerk in Papendrecht, INLIA, Kerk in Actie en de 'Bed-Bad-Brood'-advocaat hebben ze het toch gered. De moeder en zus van Khadija Sharif uit Somalië mogen na tien jaar toch in Nederland blijven.

Khadija kreeg jaren geleden een verblijfsvergunning. Ze had een huis, volgde een opleiding tot kraamhulp en was bezig haar leven op de rit te krijgen. Van de ene op de andere dag deelde ze haar huisje met haar moeder en zus, werd ze gekort op haar uitkering omdat ze 'illegalen' onderdak gaf en moesten ze met z'n drieën van 40 euro per maand leven.

De moeder en verstandelijk beperkte zus van Khadija kwamen in 2007 vanuit Somalië naar Nederland. De IND twijfelde aan hun nationaliteit en geloofde niet dat de twee verwanten waren van Khadija. Een simpele DNA-test had dit uit kunnen wijzen maar die werd niet afgenomen. Moeder en zus kwamen op straat te staan.

Khadija nam ze in huis maar werd daarom financieel gekort. De Protestantse Kerk in Papendrecht trok zich het lot van de drie vrouwen aan. De kerk wees ze de weg naar de Voedselbank en zorgde voor aanvullende financiële ondersteuning.

En dat bracht de rust die ze nodig hadden. Moeder Sharif wendde zich op advies van INLIA tot de Somalische ambassade in Brussel en wist daar een nationaliteitsverklaring te verkrijgen. Haar nationaliteit was dus vastgesteld. Uit het noodfonds betaalde Kerk in Actie een DNA-test voor moeder Sharif en kwam de verwantschap onomstotelijk vast te staan.

Met nieuw bewijs en een nieuwe asieladvocaat die INLIA voor haar regelde, werd opnieuw asiel aangevraagd. Deze asielaanvraag werd ruim een jaar later ingewilligd. Khadija heeft haar opleiding tot kraamhulp weer opgepakt. Haar moeder, die inmiddels 75 jaar is, kan nog een beetje van haar oude dag genieten en haar zusje krijgt eindelijk de hulp en aandacht die ze nodig heeft.

Waar betrokkenheid, naastenliefde en een goed netwerk allemaal goed voor zijn.

Bericht uit de 'Bed-Bad-Brood'-opvang

Opnieuw moeten we afscheid nemen van een lieve gast

In memoriam: Roza Khachatryan, de vrouw van de knuffel

Vandaag, 3 maart 2017, begraven we Roza Khachatryan, 89 jaar, uit Armenië. Zij was de oudste van onze groep van bijna dertig bejaarden in de bbb+ in Groningen. Ze is in korte tijd de tweede gast van wie we afscheid moeten nemen. In december begroeven we Anzhela Balayan, 81 jaar, eveneens Armeense.

Roza en Anzhela kwamen onafhankelijk van elkaar in de bbb+ terecht, maar werden bij ons dikke vriendinnen. Roza was de eerste die arriveerde; vorig jaar maart. Type oude wijze vrouw. Ontzettend lief ook. Ze pakte je altijd met beide handen vast, gaf je een knuffel. Ik ben betrokken, maar heb als maatschappelijk werker natuurlijk geleerd professionele afstand te bewaren. Daar trok Roza zich weinig van aan; je ont kwam niet aan een knuffel.

Ze miste haar vriendin Anzhela vreselijk, de afgelopen 2 maanden. Maar ze had gelukkig kinderen en kleinkinderen bij zich. Roza kwam hier met haar zoon, schoondochter en twee (inmiddels volwassen) kleinkinderen. Hun asielaanvragen waren afgewezen en dus werden ze uit rijksopvang gezet.

Roza was 88, zat in een rolstoel en had onder meer hartproblemen. Uit rijksopvang, op straat gezet. Terwijl ze legaal hier was, want ze had een aanvraag ingediend om op medische gronden te mogen blijven en dat besluit mocht ze in Nederland afwachten. Legaal hier, oud en hulpbehoevend, toch op straat.

Wij namen hen op. Voor de medische hulp kwam een verpleegkundige van thuiszorg langs, verder verzorgde haar gezin Roza. Koken, wassen, schoonmaken, boodschappen doen, mee naar de dokter of het ziekenhuis om te tolken; kinderen en kleinkinderen deden het met toewijding. Ze zijn dankbaar dat Roza een gezegende leeftijd mocht bereiken. 'Maar het blijft mijn oma', zei de kleindochter tegen me, 'en die ga ik missen.'

Wij allemaal trouwens. Het tweede sterfgeval in korte tijd in de bbb+ hakt er in, bij de gasten en bij medewerkers en vrijwilligers. We gaan Roza zo dadelijk de laatste eer bewijzen. Dat heeft ze verdiend. Het is het laatste wat we voor haar kunnen doen, en het minste wat we voor haar kinderen en kleinkinderen kunnen doen.

We tellen nu 28 zestigplussers in onze opvang. Veertien van hen zijn boven de 65 jaar. Bejaarden die op straat worden gezet. Het gebeurt, in Nederland. Het verbaast me eigenlijk dat daar nauwelijks ophef over is. De discussie over ouderenzorg gaat vaak over hoe goed (of slecht) de zorg thuis of in verpleeghuizen is.

Maar dat we in dit land bejaarden op straat zetten als hun asielaanvraag wordt afgewezen; het passeert stilzwijgend. Tot nu toe geen landelijke opwinding hierover, geen petitie op sociale media, geen Kamervragen, geen actiecomité.

Sterker nog: er zijn geluiden dat er geen 'Bed-Bad-Brood'-opvang moet zijn. Waar zouden deze ouderen dan heen moeten? De meesten hebben thuiszorg nodig; hulp met wassen en aankleden, en meestal ook medische verzorging. Op straat krijg je die niet. Dat kan toch niet?

Willen we dat echt: hulpbehoevenden ouderen op straat zetten? Hoe zien we dat, in dit land? Ik vraag het me af. Maar ik ga nu eerst afscheid nemen van Roza Khachatryan. Bedankt voor de knuffels, Roza, rust zacht.

Mevrouw Anzhela Balayan uit Armenië wordt begraven op Selwerderhof (Groningen)

De Levende Steen is een baksteen met inscriptie die verwijst naar het vers uit de Bijbel waar over levende stenen wordt gesproken, in de Eerste Brief van Petrus, hoofdstuk 2 vers 4 en 5 (NBV): *Voeg u bij hem [Jezus], bij de levende steen die door de mensen werd afgekeurd, maar door God werd uitgekozen om zijn kostbaarheid, en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijke tempel.*

Deze onderscheiding wordt als tastbaar blijk van waardering door INLIA uitgereikt aan een persoon of geloofsgemeenschap die zich in het bijzonder heeft ingezet voor de asielzoeker in nood, en daarmee een inspirerend voorbeeld voor ons allen vormt hoe te handelen in de geest van de Bijbelse opdracht 'levende stenen' te zijn. Eerdere laureaten waren onder andere oud-secretaris van de Raad van Kerken in Nederland Ineke Bakker en Sister Karin van het Lutherse Alsike Kloster in Zweden.

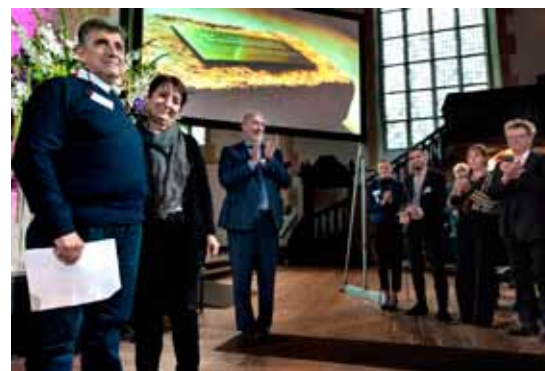
De Levende Steen voor Pietro Bartólo

Op 8 oktober 2016 werd in de Martinikerk in Groningen de onderscheiding 'De Levende Steen' uitgereikt aan de inwoners en autoriteiten van Lampedusa voor hun indrukwekkende inzet voor vluchtelingen. Op dit Italiaanse eiland in de Middellandse Zee (van slechts 25 vierkante kilometer; Schiermonnikoog is bijna twee keer zo groot!) zijn de afgelopen jaren inmiddels al weer meer dan 300.000 vluchtelingen aangekomen. Niet hun aantal maar de nood van de mensen staat bij de bewoners van het kleine eiland voorop.

Dr Pietro Bartólo, arts op Lampedusa, nam de onderscheiding in ontvangst. Als de enige arts op het eiland heeft hij alle aangespoelde vluchtelingen, levend of dood, onder handen gehad.

Hij werd toegesproken door o.a. de directeur van Amnesty Nederland, de voorzitter van de Rooms-Katholieke Bisschoppenconferentie, de loco-burgemeester van Groningen en door het bestuur en de directeur van INLIA.

In zijn dankwoord haalde dr Bartólo paus Franciscus aan die over de vluchtelingen zei: 'Deze mensen zijn geen gevaar, ze zijn in gevaar'. Hij riep op Noord-Europa te steunen om vluchtelingen een nieuw leven te bieden: 'Wij op Lampedusa zijn de deur van Europa, jullie zijn het huis'.

Tijdens de ceremonie zong een scholierenkoor van het Maartenscollege uit Haren een Siciliaans vluchtelingenlied. Een kamerkoor en een ensemble voerden de wereldpremière uit van het oratorium 'Songs of Exile' (Ballingschapspsalmen) van de gerenommeerde componist Chris Fictoor.

Honderden leden van (Charter)kerken, kerkelijke en burgerlijke bestuurders, ambtenaren, artsen, overige zorgverleners, beroepskrachten, vrijwilligers en andere belangstellenden waren er bij. Deze bijzondere bijeenkomst zullen we niet snel vergeten.

Kerkelijke Relaties in de Regio

175 Chartergemeenschappen

bleven er over van de bijna 300 na de fusie van Samen-Op-Weg kerken tot PKN.

430 andere lokale kerken weten zich ook betrokken bij het werk van INLIA.

Zo'n **600** lokale geloofsgemeenschappen behoren dus tot de achterban van INLIA.

Een delegatie van de Raad van Kerken krijgt uitleg over de bbb+

Vrijwel alle denominaties zijn vertegenwoordigd van Protestants, Rooms-Katholiek, Remonstrants en Gereformeerd tot Baptist, Doopsgezind, Evangelisch, Oud-Katholiek en de Quakers.

2 maal per jaar gaan we langs alle regio's in het land

om te spreken met de achterban, ervaringen uit te wisselen en te anticiperen op nieuwe ontwikkelingen in het vreemdelingenbeleid.

John van Tilborg geeft een presentatie aan de Raad van Kerken in Nederland, die op werkbezoek is bij INLIA

Nieuwsgierig geworden?

Vertegenwoordigers van lokale kerken zijn van harte welkom INLIA ook eens te bezoeken.

Jaarlijks weten zo'n **18.000** unieke bezoekers onze website te vinden
Check zelf onze site; die wordt binnenkort helemaal vernieuwd!

www.inlia.nl

Colofon

Dit boekje is een uitgave van
Stichting INLIA
Jacobijnerstraat 5
9712 HZ Groningen
050 3138181
info@inlia.nl
www.inlia.nl

fotografen

Anne Paul Roukema (omslag, blz. 10)
Regine Pijning (blz. 4)
Reyer Boxem (blz. 2, 27)
Peter Wassing (overige)

© INLIA mei 2017

We hebben veel zorg aan dit boekje besteed. Gooi het daarom na lezing niet weg, maar geef het door aan een ander die belangstelling heeft voor het werk van INLIA.

A woman wearing a vibrant pink hijab is shown in profile, looking out from a doorway into a long, dimly lit hallway. The hallway has wooden flooring and several closed doors on the right side. In the distance, a green 'EXIT' sign is visible above a doorway. To the right of the woman, a portion of another person wearing a colorful, patterned garment is visible. The overall atmosphere is contemplative and hopeful.

Help ons helpen !

Maak een gift over op IBAN NL47 INGB 0005 8728 15
of word donateur via www.inlia.nl